

Fluturi / Irina Binder. - București : Bookzone, 2023

4 vol.

ISBN 978-630-305-163-5

Vol. 1. - 2023. - ISBN 978-630-305-160-4

821.135.1

IRINA BINDER

Fluturi.

Volumul 1

*– ediția a III-a,
revizuită și adăugită –*

Redactor: **Dana Săvescu**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Cine sunt eu?

Probabil că fiecărui om i-ar plăcea să poată spune despre sine că a fost mereu bun, că s-a purtat de fiecare dată corect, că a luptat întotdeauna pentru adevăr și lumină, că nu a rănit și nu a dezamăgit niciodată pe nimeni, că nu există nimic în trecutul său care să-l facă să aibă regrete sau să se rușineze cu faptele și cu alegerile sale.

Eu... eu nu pot spune toate acestea despre mine. Nu sunt fără de păcat.

Iar dacă, din dorința de a mă cunoaște m-ai întreba cine sunt, te-ai bucura dacă ai descoperi că împărtășim aceleași gânduri, speranțe și trăiri? Te-ar consola gândul acesta? Eu ți-aș putea răspunde că sunt un om din mulțime, unul care are și calități, dar și defecte, un om care s-ar putea mândri cu câteva fapte, nu știu dacă neapărat mărețe dar cu siguranță speciale, deosebite și foarte frumoase. Am simțit totodată și rușinea unor anumite fapte ce nu-mi fac cinste. Sunt un om care are de purtat cu sine destule greșeli omenești, un om cu experiențe de viață frumoase, dar și cu încercări de viață urâte și triste, un om cu frământări spirituale înălțătoare, dar uneori dominat de frici și dependențe de care nu poate scăpa, un om care a fost foarte fericit, dar și cumplit de nefericit de multe ori, un om care s-a prăbușit și s-a ridicat de tot atâtea ori, un om care s-a abandonat pe sine de câteva ori, dar care s-a regăsit de fiecare dată. Un om care a crezut orbește în semenii lui, în fericire și în iubire și care a cunoscut gustul amar al eșecurilor și al dezamăgirilor.

Sunt un om care a avut parte și de căderi, nu doar de urcușuri binefăcătoare, care a mințit, care a trădat, care a vorbit de rău, care a judecat fără să aibă acest drept, dar care, într-un final, conștient și dezgustat de toate defectele și greșelile sale, le-a regretat și s-a străduit să devină mai bun.

Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă pentru a fi fericit – și că fericirea nu este condiționată de a avea cât mai mult –, când să ai totul nu se poate, ci de a te avea pe tine, de a fi liber, de a putea iubi și de a fi iubit și de a-ți găsi menirea, acea parte bună și frumoasă din tine pe care să o pui în slujba binelui și a celorlalți. Sunt un om care s-a trezit adeseori în rutină, amortit, care a rătăcit pe drumuri incerte și care a făcut și alegeri extrem de neinspirate. Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea se poate preschimba uneori în amărăciune și suferință, că fiecare fluture din stomac își ia zborul și că, oricât de mult am iubi și oricât de mult ne-am dăruit, oamenii ne pot abandona ca și cum nu am însemnat vreodată ceva pentru ei. Sunt un om care a cunoscut binele și răul, care a ales rațional dar și irațional, un om care atunci când privește în urmă descoperă că are multe regrete, un om care a lăsat multe lucruri nespuse, destule promisiuni neonorate și câteva visuri importante neîmplinite...

Sunt un om simplu, un visător, un om cald căruia nu-i este rușine să își strige iubirea în gura mare, un om sincer care își recunoaște greșelile și înfrângerile cu demnitate și curaj, un om care nu se mai teme de judecata lumii, conștient că nu datorează nimănui ceva, orice și că nu are nimic de dovedit.

Sunt un om care iubește oamenii, care le înțelege rătăcirile și care nu uită că a avut propriile rătăcirii, care nu se crede mai bun sau mai important decât ceilalți. Un om care a învățat să respecte alegerile celorlalți, oricâtă durere i-ar aduce asta, un om care poate iubi chiar și atunci când nu i se răspunde cu aceeași iubire.

Sunt doar un om care a uitat, de multe ori, cine este și cine vrea să devină, dar pe care iubirea l-a făcut să regăsească de fiecare dată drumul către sine. Un om pe care iubirea l-a salvat.

Sunt un om care râde cu lacrimi uneori și care plânge printre hohote de râs alteori, un om care e în stare să iasă ziua în lume zâmbind, chiar dacă a plâns toată noaptea în singurătate, un om care, deși e plin de răni, uită de propria durere atunci când cineva drag suferă. Un om lipsit de egoism care acceptă că, uneori, trebuie să se pună pe locul doi atunci când cineva duce lupte mai grele decât ale sale.

Sunt un om care iartă fără a aștepta să i se ceară iertare, care acordă încă o șansă și încă una, crezând în reabilitare, un om capabil să uite orice rău dacă i se oferă puțină iubire.

Sunt un om care s-a îndrăgostit nebunește și fulgerător, dar care nu-i uită, nu-i desconsideră și nu-i urăște pe cei pe care i-a iubit cândva. Sunt un om imprevizibil uneori, indecis alteori, un om care a spus „Pleacă!“, atunci când ar fi vrut să spună „Rămâi!“, un om care a plecat atunci când ar fi vrut să rămână, un om care ar fi vrut să plece atunci când a rămas...

Sunt un om dependent de iubire și de frumos, pe care îl bucură soarele, ploaia, zăpada, râsul copiilor, copacii, marea, florile, crestele munților, îndrăgostiții care se privesc cu iubire, bătrânii care se țin de mână, cățelii care cerșesc mângâieri cu privirile lor nevinovate... Un om pe care orice atenție mică și neînsemnată îl face fericit, un om căruia o îmbrățișare îi poate alunga toate temerile, un om care se trezește noaptea și îi mulțumește divinității pentru tot, un om recunoscător pentru tot ceea ce are, un om care vrea să dăruiască tot ceea ce este mai bun, care suferă odată cu ceilalți, care își dorește să aline singurătăți și să le ofere mângâiere celor îndurerăți. Un om capabil să muncească neobosit ca să-i facă o bucurie cuiva.

Sunt un om care a învățat să asculte și să înțeleagă dincolo de cuvinte, să vadă mai mult decât un chip, să privească în profunzime, în spatele măștilor pe care unii oameni le poartă atunci când se tem să fie ei înșiși.

Sunt un om care nu se mai teme de singurătate, dar care nu se bucură de nimic dacă nu împarte cu alții, un om care nu vrea să trăiască numai cu el și doar pentru el.

Sunt un om cu stări sufletești extreme, un om plin de pasiune, un om care trece în câteva clipe de la agonie la extaz, un om fragil și vulnerabil – dar, totodată, o forță de nestăpânit.

Sunt un om care se agață cu disperare de orice fărâmă de fericire și căruia i se năruie întregul univers atunci când este părăsit, rănit și respins.

Sunt un om sincer, lipsit de ipocrizie, un om care a învățat că adevărul spus cu voce tare îi îndepărtează doar pe cei cărora le place să trăiască mințind și lăsându-se mințiți.

Sunt un om care va avea întotdeauna timp pentru ceilalți, o vorbă bună, o mângâiere, un zâmbet, o lacrimă și o inimă primitoare.

Sunt doar un om. Iubit, urât, aprobat, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... sunt doar un simplu om, care are nevoie de pace interioară, de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe Cer și de visuri. Sunt un om care, până la urmă, nu vrea altceva decât să iubească și să fie iubit.

Mă numesc Irina, iar aceasta este povestea mea...

Pagini de jurnal...

Viața nu te întreabă niciodată dacă ești pregătit sau nu pentru o nenorocire. Nu îți dă niciun preaviz și nu-ți trimite niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz care îți va dăruia întregul univers.

Nu te întreabă dacă e prea devreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu ceea ce ți se întâmplă.

Nu te întreabă dacă vei suporta sau nu o durere prea mare pentru tine, nici dacă ești pregătit sau nu să pierzi tot ce ai. Nu te întreabă cât de mult iubești pe cineva sau cât de mult depinzi sufletește de anumiți oameni atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul și amărăciunea singurătății. Nu te întreabă dacă ești copil sau dacă ești încă prea tânăr ca să-ți pierzi părinții. Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu te întreabă nici dacă ești sau nu destul de puternic pentru a trece printr-o decepție, nici dacă sufletul tău mai poate primi încă o lovitură. Nu te întreabă cât ai râs înainte să te faci să plângi; nici cât te-ai bucurat înainte să te faci să suferi. Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, înșelat, batjocorit, judecat, mințit, umilit, trădat, părăsit. Nu te întreabă ce ai făcut bun sau rău – și, de multe ori, te răsplătește cu rău pentru faptele tale bune. Nu te întreabă dacă vei putea trăi într-un alt loc sau dacă ești pregătit să renunți la visurile tale și la drumul ales, atunci când îți schimbă brusc direcția de mers și te smulge din locul în care sufletul tău se simte acasă. Nu te întreabă ce anume ai și câte ai sacrificat pentru a avea ceva,

atunci când te păgubește de tot ce ai agonisit. Nu te întreabă cât de fericit ai fost – sau dacă măcar ai fost fericit vreodată –, înainte de a te pedepsi nemeritat cu nefericire. Nu te întreabă dacă ai apucat să trăiești și dacă ți-ai împlinit măcar o parte din visuri, înainte să te lovească nemilos cu o boală care îți va arăta, cu pași uneori lenți și nemiloși, sfârșitul. Sfârșitul planurilor tale, al visurilor tale, al gândurilor tale și, într-un final, sfârșitul tău. Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine ești și de ce ai făcut, bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire – o lovitură în plin – și te lasă să te descurci. Și aici apar opțiunile, toate sub formă de lecții – unele mai dure, altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba. De multe ori atât de mult, încât nici tu nu te mai recunoști. Toate aceste lovituri îți dau ocazia să-ți testezi limitele și să forțezi depășirea lor. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat și cine te-a iubit doar declarativ și interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine ești, ce poți și ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât și pentru tine însuși. Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei ști niciodată câte poți îndura. Asta, pentru că oamenii nu își cunosc limitele – sau, poate, pentru că Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce. Nu vei ști unde vei ajunge și nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun, te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau, dimpotrivă, te pot schimba într-un om vulnerabil, speriat, resemnat și poate chiar răzbunător și laș. Viața, drumurile, loviturile și oamenii te pot îndepărta sau te pot apropia de tine, de cine ești cu adevărat. Totul depinde numai de felul în care alegi să fii. Totul depinde doar de tine....

Capitolul 1

Toată lumea aștepta cu bucurie Crăciunul, dar eu așteptam să vină doar ca să treacă mai repede. Timpul era singura mea speranță, doar el mi-ar fi putut dărui uitarea, acceptarea și vindecarea rănilor. Eram deprimată, descurajată și pierdută. Deși eram o femeie foarte tânără, aveam un suflet îmbătrânit, niciun chef de viață și nicio perspectivă. Rătăcită, mă zbăteam între sentimente contrare, mă învinovăteam și mă autocompătimeam, îmi plângeam de milă și îmi uram neputința de a face o schimbare. Ajunsesem într-un punct în care simțeam că nu mai am nimic și că nu mai însemn nimic. Nici pentru alții, nici pentru mine. Abia în seara de Ajun mi-am dat seama că era pentru prima dată în viața mea când nu aveam un brad împodobit. Dar... cum aș fi putut? În casa și în sufletul meu nu era nicio sărbătoare. Trecuseră deja câteva zile de când stăteam numai în pat ca o bolnavă, ca o femeie obosită de tot ceea ce însemna viață. Prietenele mele, Simona și Timeea, nu m-au părăsit nicio clipă, îndurând cu greu să mă vadă plângând ore în șir și, adeseori, empatice și sufletiste, așa cum au fost mereu în anii de prietenie care ne legau, plângând alături de mine, suferind alături de mine.

Sătule să mă vadă zăcând în pat și fără niciun chef de viață, se străduiau să mă convingă să ieșim la o plimbare prin cartier, când deodată, în casă a răsunat ecoul soneriei. Și pentru că nu reacționez în niciun fel, complet dezinteresată de ceea ce era în jur, Simona s-a dus să deschidă, să vadă cine mă căuta la ora aceea târzie. *Probabil că sunt colindători, mi-am*

spus, fără nicio bucurie. După câteva clipe, Simona s-a întors în dormitor cu un zâmbet larg, urmată de cineva care ținea în fața sa un brad nu prea mare, gata împodobit, dar destul de răvășit. Persoana din spatele bradului s-a strecurat în dormitor și, de parcă ar fi fost în propria casă, a așezat bradul în colțul liber al camerei mele, dezvăluindu-și identitatea. Abia atunci am văzut că era Robert. Robert?!

— Ho, ho, ho! a spus el, venind către mine.

— Nu cumva: „Ha, ha, ha?“, am răspuns plictisită.

M-a îmbrățișat strâns și m-a pupat liniștitor pe frunte, apoi și-a aruncat fularul pe marginea patului.

— Ce-i cu tine aici, nebunule? l-am întrebat, urmărindu-l cum căuta o priză pentru instalația din brad.

— Îmi place să fac sărbătorile în Brașov, mi-a răspuns, concentrat asupra câtorva podoabe care se împrăștiaseră pe jos.

A aranjat frumos bradul, a pornit instalația și a stins lumina. Apoi s-a descălțat, și-a dat jos haina și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Haideți, fetelor! O telenovelă, ceva? s-a foit el un pic făcându-se comod și căutându-și cel mai bun și confortabil loc.

— Să te uiți tu la telenovele, băi urâtule! a strigat Timeea din hol.

Fixam cu privirea când bradul, când televizorul, dar nu vedeam de fapt nimic, orbită de suferința care-mi prinsese toată ființa. Și nici măcar nu îl puteam privi direct în ochi pe Robert, pentru că îmi amintea de toată viața mea tristă și de pierderile care mă aduseseră în starea de depresie cu care mă luptam. Până și el era una dintre pierderi – o pierdere dure-roasă, pentru care, culmea, tot eu mă învinovățeam.

— Ce ai mai scris în jurnal? m-a întrebat el, luând caietul gros care zăcea așezat neglijent pe marginea noptierei. *Regretele sunt cele mai urâte sentimente.* Așa este, Irina...

Mă uitam drept înainte — fără să văd ceva, desigur. În gol. Gândurile îmi rătăceau aiurea, fără să reușesc să le con-

centrez pe ceva concret. Simona și Timeea au decis dintr-odată că erau obosite și că se vor duce la culcare, așa că ne-au spus pe fugă un „Noapte bună!“ și ne-au lăsat singuri.

— Cum te simți? m-a întrebat Robert, așezându-și perna ca să-i fie cât mai comod.

— Nu știu. Cred că nu mai simt nimic. Am sufletul anesteziat, abia am reușit eu să-i răspund coerent încercând să mă adun, să-mi alung toate gândurile și să fiu prezentă.

Eram atât de sătulă să tot fiu tristă!

— Vrei să vorbim? Vrei să facem ceva anume?

— Nu vreau decât să am liniște, i-am răspuns cu o voce mică, stinsă.

— Atunci te superi dacă adorm? Sunt atât de obosit!

— Dezbracă-te.

— Ai gânduri nebunești c-un biet oștean, Majestate?

— Băi, tu deja visezi? Mă gândeam să dormi comod, atâta tot...

Reușise să mă facă să zâmbesc, o adevărată victorie.

A adormit imediat, iar odată cu somnul lui aveam senzația că începeam și eu să mă liniștesc, pentru că lângă el mă simțeam în siguranță. Aproape ca întotdeauna, avea această putere asupra mea, de a-mi aduce pacea în suflet, cu toate că era omul care mă dezamăgise cel mai mult. Am oprit televizorul, m-am așezat comod pe pernă și am privit în sfârșit, oarecum împăcată, bradul frumos împodobit, cu globuri argintii și mov și cu jocuri vesele de lumini. *Ce nebun poate fi Robert!* îmi spuneam în gând. *Să vină el tocmai din București cu un brad împodobit! Cum l-o fi îndesat în mașină? Sau l-o fi împodobit pe casa scării? Nu-i normal la cap... Dar mi-a adus cu el Crăciunul, pe care-l credeam pierdut.* Reușise să-mi redea sărbătoarea abandonată în norii de tristețe în care eram învăluită și, odată cu el și cu bradul lui împodobit, intrase în casa mea și o bucățică din speranța și bucuria pe care doar o inimă de copil o simte în preajma acestei zile sfinte.

Robert era cel mai bun prieten al iubitului meu, Matei, deși, prin natura relației lor, ei doi se considerau frați.

S-au cunoscut când Robert avea 11 ani, în urma unei întâmplări foarte triste: Robert și-a pierdut părinții într-un accident de mașină și a rămas în grija bunicii lui, o femeie cumsecade și bună ca pâinea lui Dumnezeu, dar în vârstă și bolnavă.

Părinții lui Matei, cu acceptul bunicii, au hotărât să-l adopte și acesta a locuit la Snagov, la reședința acestora, devenind, practic, un membru al familiei. O familie minunată, în mijlocul căreia Robert a găsit mereu toată dragostea și sprijinul de care a avut nevoie, iar noii lui părinți nu l-au făcut niciodată să se simtă străin, fiind copleșit cu multă atenție, dragoste și căldură, astfel încât Matei și Robert s-au apropiat și s-au înțeles ca niște frați adevărați. Faptul că Robert nu avea aceiași sânge cu ei era doar un amănunt lipsit de importanță, de care nimeni din familie nu ținea cont – ba, mai mult, existau destule persoane care nici măcar nu bănuiau că cei doi băieți nu erau frați cu adevărat.

Încă de când i-am cunoscut, am fost uimită de legătura dintre ei, pentru că se respectau foarte mult și erau foarte atașați unul de celălalt. Educația bună primită acasă, într-o familie cu pretenții și cu valori ferme, dar corecte și întotdeauna dublate de bunătate, i-a făcut să se ajute și să fie uniți. Matei era foarte legat de Robert și de aceea, chiar și când la maturitate ar fi trebuit ca fiecare să plece la casa lui, ei au ales să locuiască împreună. Și-au construit o vilă mare și frumoasă la Snagov, hotărâți să trăiască acolo amândoi, împreună cu familiile pe care aveau să și le întemeieze.

Robert s-a întors spre mine și, după ce mi-a aruncat o privire scurtă, somnoroasă, mi-a cuprins mâna într-a lui. A adormit din nou într-o clipă, iar eu îl priveam aproape fără să respir, de teamă să nu-l deranjez. Eram liniștită cu adevărat privindu-l, doar simpla lui prezență parcă îmi împărțiasse tristețea. Și cu toate că îl văzusem de mii de ori până atunci, încă

eram uimită și impresionată de frumusețea lui, ca și cum abia acum îl vedeam pentru întâia oară.

Robert era un bărbat înalt, cu un trup athletic, frumos clădit. Avea trăsături blânde, ochi de un căprui adânc, aproape negri, dar incredibil de luminoși și gene foarte lungi, iar când zâmbea, dezvăluia în obraji niște gropițe care-i dădeau un aer inocent și dulce. Părul lui negru avea reflexe lucioase, albăstrui și-mi amintesc de câte ori am făcut eforturi să nu-mi trec degetele printre șuvițele lui rebele într-o mângâiere involuntară. Avea o alură sportivă și era un bărbat prezentabil, elegant, manierat, un bărbat dezirabil care emana masculinitate prin toți porii. Dar în ciuda felului în care arăta, ceea ce îl făcea cu adevărat special era sufletul lui. Avea cel mai special suflet pe care îl întâlnisem vreodată la cineva. Era sensibil și bun, empatic și cald, blând și uman, capabil să-și ofere prietenia și iubirea până la sacrificiu. Era singurul om lipsit de orice urmă de egoism pe care-l cunoșteam, iar eu eram singura care ura asta la el...

Nu puteam dormi și, oricâtă bucurie îmi făcea prezența lui lângă mine, m-am ridicat încet, încercând să nu-l trezesc, și m-am dus în bucătărie să-mi fac un ceai. Simona, care m-a auzit umblând prin casă, a venit să-mi țină companie.

– Du-te și culcă-te cu Timeea. Dorm eu cu el, mi-a spus ea, zâmbind cu ghidușie.

– Ai vrea tu!

– Aș vrea eu? Ar vrea jumătate de planetă! mi-a surâs ea larg, făcându-mi complice cu ochiul.

– Taci, tu, că ne-aude! i-am șoptit cu grijă, încercând să-i opresc elanul de admirație.

– Ce drăguț din partea lui, nu? Sau o fi venit să te ia la Snagov? Oare l-a trimis Matei? a turuit ea în șoaptă toate întrebările la care-și dorea un răspuns mai mult pentru mine, decât din curiozitate.

Matei?! Uitasem de el. În sinea mea îmi doream și parcă nu-mi doream să-l fi trimis Matei. Eu și Matei treceam, pentru a nu știu câta oară, printr-o perioadă de criză, dificilă